

Polskie Towarzystwo Leśne
Polish Forest Society

ul. Bitwy Warszawskiej 1920 r. nr 3
02-362 Warszawa
tel./fax: (0-22) 822 14 70

Warszawa, dnia 16 maja 2018 r.

Ministerstwo Środowiska
Departament Leśnictwa
ul. Wawelska 52/54
00-922 Warszawa

Polskie Towarzystwo Leśne przesyła w załączeniu uwagi Komisji Prawa i Polityki Leśnej Towarzystwa, dotyczące zgłoszonych przez posłów Nowoczesnej dwóch projektów zmian - Ustawy o lasach i Ustawy o ochronie przyrody.

Z poważaniem

Prof. dr hab. Andrzej Grzywacz
Prezes Polskiego Towarzystwa Leśnego

Uwagi do projektów zmian w Ustawie o lasach oraz w Ustawie o ochronie przyrody, opracowanych przez Nowoczesną.

II. Ustawa o lasach.

W uzasadnieniu nowelizacji napisano m.in. „*Celem nowelizacji jest wprowadzenie do polskiego prawa narzędzia społecznej kontroli nad gospodarką leśną prowadzoną przez Lasy Państwowe oraz zapewnienie dodatkowych środków na finansowanie działań związanych z ochroną przyrody...*”. Narzędziem społecznej kontroli nad gospodarką leśną ma być obowiązkowe wyłożenie PUL w urzędach gmin do publicznego wglądu na okres 60 dni oraz wprowadzenie możliwości zaskarżenia decyzji o zatwierdzeniu planu urządzenia lasu lub o zmianie planu urządzenia lasu do sądu administracyjnego. Szczegółowa analiza zaproponowanych w projekcie rozwiązań prowadzi do poniższych konstatacji tak pod względem postawionego celu jak i zaproponowanych rozwiązań.

Treść uzasadnienia wskazuje jednoznacznie, że projekt ustawy przygotowały osoby, które nie mają wiedzy na temat procedury opracowania planów urządzenia lasu (PUL). Świadczy o tym stwierdzenie „*... w prawie polskim nie istnieje żaden mechanizm społecznej kontroli nad działaniami Lasów Państwowych...*” *W szczególności, nie ma podstaw prawnych do badania z inicjatywy społecznej planów urządzenia lasu...*”. W rzeczywistości projekt każdego planu urządzenia lasu poddawany jest procedurze strategicznej oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z *ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko*. Obowiązujące mechanizmy konsultacji społecznych zapewniają możliwości udziału społeczeństwa w tworzeniu dokumentu jakim jest plan urządzenia lasu są zdecydowanie bardziej przyjazne niż te, które proponuje się wprowadzić nowelizacją ustawy o lasach. Obecnie informacje o poszczególnych etapach sporządzania PUL zamieszczane są na stronach internetowych Lasów Państwowych, ogłaszane w lokalnej prasie a projekty PUL są wykładane do wglądu w nadleśnictwach i najczęściej są do pobrania ze strony internetowej LP. Można zatem w ułatwiony sposób, w każdym czasie, zapoznać się z tą dokumentacją i wnieść uwagi, które sporządzający plan ma obowiązek rozpatrzyć i ogłosić rozstrzygnięcie w publicznej procedurze stanowienia PUL.

1. Uwagi szczegółowe:

- **art. 7 ust 2**

Dotychczasowe brzmienie tego ustępu w pełni zabezpiecza prowadzenie gospodarki leśnej w obiektach prawem chronionych zgodnie z wymogami ochrony przyrody. Nie ma potrzeby dopisywania, iż jest ona realizowana w zgodzie „*w szczególności z planami ochrony i zadaniami ochronnymi dla tych form ochrony przyrody*”. Respektowanie wytycznych i zaleceń z planów ochrony jest i tak obligatoryjne, jest i było w pełni respektowane w PUL

realizowanych przez służby leśne. W przypadku wszystkich, ustawowych form ochrony, dla których sporządzane są plany ochrony, położonych w granicach objętych planem urzędzenia, uwzględnia się wszystkie wymogi planów ochrony tworzonych dla tych form. W skład planu urzędzenia lasu dla każdego nadleśnictwa wchodzi program ochrony przyrody, który zawiera całościowy opis stanu przyrody oraz zadania i metody jej ochrony.

- **w art. 19c**

Dodanie ust 2 w proponowanym brzmieniu jest zupełnie bezcelowe a nawet szkodliwe. Gospodarka leśna musi być realizowana według jakiegoś planu. Zawieszenie na dwa lata obowiązującego planu urzędzenia lasu jest nieporozumieniem, wynikającym z braku rozeznania projektodawców w zakresie leśnictwa. Jak rozumiem, intencją było zatrzymanie na terenie przyszłego parku narodowego wyrębu drewna. Plan urzędzenia lasu to jednak coś znacznie większego niż plan cięć drewna. Obejmuje on przecież zadania z zakresu hodowli i ochrony lasu, jak również ochrony przyrody. Plan cięć jest tylko jednym z jego wielu elementów. Nawet jeśli zatrzymamy na dwa lata realizację cięć rębnych, to muszą być wykonywane zadania z zakresu pielęgnacji drzewostanów i hodowli lasu, które też wymagają prowadzenia wycinki części drzew. Zawieszenie obowiązującego planu urzędzenia lasu będzie skutkowało deprecjacją stanu przyrody na tym terenie.

- **ad p.3 – art.21:**

Dotychczasowa dyspozycja *Ustawy o lasach zawarta w art. 21 ust. 4-5*, zgodnie z którą uproszczony plan urzędzenia lasu, wójt (burmistrz, prezydent) wykląda w siedzibie urzędu gminy do publicznego wglądu na okres 60 dni ma swoje uzasadnienie w fakcie, iż dotyczy on dużej liczby prywatnych właścicieli lasów, ich podatków i ma ograniczoną w stosunku do PUL nadleśnictwa zawartość. Natomiast PUL dostępny jest – i tak powinno pozostać – w nadleśnictwie, ponieważ jest to bardzo obszerne opracowanie, zawierające analizę gospodarski leśnej w minionym okresie, inwentaryzację stanu lasu, porównanie planu ze stanem poprzednim oraz część planistyczną wraz z prognozą stanu zasobów na koniec planowanego okresu. Dane te opracowywane są dla obrębów i nadleśnictwa, a nie dla gmin – i zawierają bardzo dużą ilość materiałów nie tylko opisowych, ale także mapowych – w tym również na przenośnych nośnikach danych, a także Program Ochrony Przyrody, analizę wpływu PUL na środowisko itd., itd. Nadleśniczy jest w stanie na bieżąco udzielać informacji i wyjaśnień co często ograniczy zakres uwag w stosunku do tego dokumentu (konsultacja bieżąca). Wójt takich możliwości nie ma i nie ma środków na prowadzenie tego procesu. Przyjęcie zapisów art. 21 ust.6 projektu zmiany ustawy o lasach pozwala podjąć przypuszczenia, że jego autorzy nie mieli okazji zobaczyć kompletu dokumentów, które wchodzi w skład PUL.

Sprzeciw należy zgłosić również do planowanych zmian w art.21 - ust.7 i 8. Łącznie okres zbierania opinii ma trwać 74 dni – po czym opinie te wójt przekazuje nie do zlecającego opracowanie PUL dyrektora RDLP, ale do ministra, który nie ma zdefiniowanego terminu rozpatrzenia uwag; nie została także określona dalsza procedura, jaką mają przeprowadzić, w przypadku zgłoszenia uwag, służby właściwego ministra ds. środowiska. Proponowany tryb procedowania wydłużałby okres sporządzania planu na trudną do określenia datę stwarzając

zagrożenie, że nadleśniczy nie miałby podstaw prawnych do prowadzenia gospodarki leśnej po dacie expiracji starego planu.

Projektowany, nowy **art. 23a** nie powinien być wprowadzony do ustawy. Całość projektowanej regulacji doprowadzi w przypadku zaskarżenia zatwierdzonego planu urządzenia lasu do prawnego i faktycznego paraliżu gospodarki leśnej na terenie nadleśnictwa. Przykładem konsekwencji jakie może spowodować zatwierdzenie planu urządzenia lasu decyzją administracyjną ministra jest spór sądowy o zatwierdzenie Planu Urządzenia Lasu dla Nadleśnictwa Sulęcín, na lata 2005-2014, który z powodu zaskarżenia przez Klub Przyrodników trwał przed sądami kilku instancji przez ponad 10 lat i zakończył się umorzeniem ponieważ przedmiot sporu stracił ważność i dalsze postępowanie stało się bezprzedmiotowe. Można przypuszczać, iż plan urządzenia lasu będzie kwestionowany w ogromnej większości przypadków w zakresie planowanych cięć. Jak wspomniano, plan urządzenia lasu to coś znacznie większego od planu cięć. Postępowanie sądowe przed sądem administracyjnym może trwać bardzo długo (powoływanie kolejnych biegłych). Nie trudno wyobrazić sobie sytuację, gdy w jednym lub kilku położonych obok siebie nadleśnictwach, jakaś grupa społeczna kwestionuje i zaskarża plan urządzenia lasu, trwale uniemożliwiając prowadzenie gospodarki leśnej, nie ponosząc za to żadnej odpowiedzialności. Natomiast odpowiedzialność za stan lasu spoczywać będzie nadal na lokalnym nadleśniczym, który tym samym utraci możliwość wpływu na jego stan. Nie sposób sobie wyobrazić sytuacji, w której nadleśniczy zmuszony jest prowadzić gospodarkę leśną warunkowo na zasadach określonych w poprzednim planie urządzenia lasu. Nie ma takiej prawnej możliwości. Prowadzić to będzie do paraliżu decyzyjnego i w konsekwencji negatywnie odbić się na stanie przyrody, czyli do efektu skrajnie przeciwnego do zamierzonego przez projektodawców.

- **w art. 25**

Trudno sobie wyobrazić opisanie sposobu czynnego uczestnictwa przedstawicieli lokalnych społeczności, jednostek naukowych czy też organizacji społecznych w specjalistycznych pracach urządzeniowych. Rezultat tych prac ujęty w postaci planów działań podlega ocenie w procesie konsultacji społecznych, realizowanych w szerokim zakresie w oparciu o obowiązujące prawo, które w pełni zabezpiecza udział przedstawicieli różnych grup interesariuszy w procesie tworzenia tych planów. Mogą przecież oni brać udział w pracach Komisji Założeń Planu na wstępnym etapie prac urządzeniowych, w pracach Narady Techniczno-Gospodarczej po pracach inwentaryzacyjnych, przed nadaniem planom ostatecznego kształtu. W trakcie posiedzeń tych ciał mogą zgłaszać wszelkie swoje uwagi, wytyczne itp. Ponadto mogą zgłaszać swoje postulaty do projektu planu wyłożonego do publicznej konsultacji w nadleśnictwie i udostępnionego w internecie. Mnożenie dodatkowych pomysłów na proces konsultacji społecznych może przynieść odwrotny skutek do zamierzonego.

- **w art. 58a w ust 3a w pkt. 1**

Niewłaściwe wydaje się skreślenie wyrazów „realizowanej metodami gospodarki leśnej”. Widać, iż projektodawcy uważają gospodarkę leśną za rzecz sprzeczną z ideą ochrony

przyrody. Tymczasem zrównoważona gospodarka leśna, jaka obowiązuje w polskim leśnictwie kładzie wielki nacisk na zachowanie trwałości lasu i jego zasobów. Najlepszy dowód stanowi fakt, że kolejne obszary chronione: nowych czy istniejących powiększonych parków narodowych, obszarów Natura 2000 lub rezerwatów przyrody, powstają na terenach, gdzie od lat prowadzi się gospodarkę leśną.

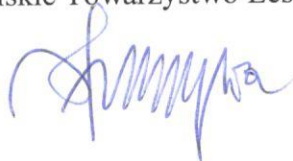
- **art. 58b.**

Pomysł obciążenia Lasów Państwowych kolejnym poza systemowym podatkiem na cele związane z ochroną przyrody jest „psuciem” prawa. Według ocen specjalistów, Lasy Państwowe realizując na obszarze swego działania wielofunkcyjną gospodarkę leśną obejmującą działania na rzecz ochrony przyrody ponoszą rocznie koszty rzędu 1,5 mld złotych. Zgodnie z zapisem art. 4 ustawy o ochronie przyrody to organy administracji publicznej są obowiązane do zapewnienia warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych dla ochrony przyrody. Lasy Państwowe powinny rozliczać się systemowo z budżetem a finansowanie inicjatyw państwa w obszarze ochrony przyrody powinno być finansowane przez państwo.

Resumując, powyższy projekt nowelizacji ustawy o lasach nie wnosi nowych wartościowych propozycji w obowiązujący i realizowany proces konsultacji społecznych w procesie tworzenia i zatwierdzania planów urządzenia lasu dla nadleśnictw Lasów Państwowych. Propozycje dotyczące obciążenia Lasów Państwowych podatkiem na rzecz ochrony przyrody są „psuciem” prawa w obowiązującym systemie finansowania ochrony przyrody, potwierdzają, nieznaną istoty wielofunkcyjnej gospodarki leśnej, roli i dokonań w ochronie przyrody w Lasach Państwowych.

Warszawa, 16 maja 2018 r.

Polskie Towarzystwo Leśne

Uwagi do projektów zmian w Ustawie o lasach oraz w Ustawie o ochronie przyrody, opracowanych przez Nowoczesną.

I. Ustawa o ochronie przyrody.

W uzasadnieniu nowelizacji napisano m.in. Celem nowelizacji jest odblokowanie procesu tworzenia i powiększania parków narodowych w Polsce oraz aktywne zaangażowanie w proces ich powiększania szerokiego grona interesariuszy, w szczególności lokalnych społeczności. Jednak szczegółowa analiza zaproponowanych w projekcie rozwiązań prowadzi do następujących konstatacji tak pod względem postawionego celu jak i zaproponowanych rozwiązań.

1. Cel tworzenia nowych parków narodowych nie powinien wynikać z subiektywnej, populistycznej potrzeby pomnażania ich liczby lecz z opracowanej w skali kraju, zaaprobowanej przez gremia naukowe, eksperckie, społeczne i polityczne, długookresowej polityki państwa (strategii ochrony przyrody). Powinien on być oparty na rzetelnej analizie potrzeb zakresu tej formy ochrony przyrody jaką są parki narodowe, przy uwzględnieniu interesów lokalnych społeczności, bazując przede wszystkim na kryteriach naukowych, prawie krajowym, z uwzględnieniem kryteriów opracowanych przez Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody (IUCN).

2. Przedmiotowy projekt nie odwołuje się do takiej strategii, gdyż niestety takiej nie ma, lecz uruchamia w zamian oddolny, „żywiłowy” proces oparty na inicjatywie interesariuszy w miejsce „zastygłego” procesu ich stanowienia spowodowanego stanowiskiem samorządów. Jest to rozwiązanie biegunowo odmienne i może skutkować tworzeniem faktów dokonanych przed strategią państwa, której wypracowanie jest koniecznością.

Ad. 1.p.2).

3. Proponowane w nowelizacji zmiany art. 10 ustawy o ochronie przyrody wprowadzają nową, zasadniczo odbiegającą od obecnej, ścieżkę administracyjną powoływania i poszerzania istniejących parków narodowych. Zasadniczą zmianą jest zniesienie obowiązku uzgadniania tego zamiaru z właściwymi miejscowo organami uchwałodawczymi samorządu terytorialnego. Organy samorządu terytorialnego, przedstawiciel lokalnej społeczności, suwerena, wybrany w procedurze prawnej demokratycznego państwa, są w omawianej propozycji marginalizowane na rzecz „grupy roboczej” powoływanej arbitralnie przez ministra, uzależnionego od nacisków medialnych i wpływów politycznych, wg składu preferującego opinie i stanowisko środowisk ekologicznych. Nie trudny do przewidzenia jest wysyp inicjatyw stron interesariuszy, wnioskodawców wymienionych w noweli art.10:c)ust.2. Ustawa rysuje prostą ścieżkę tworzenia oraz poszerzania parków narodowych odpowiadającą przede wszystkim oczekiwaniom organizacji pozarządowych: wniosek interesariusza, powołanie przez ministra środowiska grupy roboczej zorientowanej na cel, przygotowanie projektu i przedłożenie do zatwierdzenia.

4. Diametralna zmiana pozycji samorządów będących przedstawicielami lokalnych społeczności w zaproponowanym w ustawie procesie stanowienia parków narodowych może prowadzić do eskalacji konfliktów. Sedno sprawy w diagnozie ich dotychczasowego stanowiska, mało akcentowane w uzasadnieniu, tkwi w wypracowaniu rekompensat skierowanych do samorządów i społeczności lokalnej, związanych z finansowaniem zmian strukturalnych będących następstwem utworzenia parku narodowego. Muszą to być dołączone do projektu stanowienia parku, wieloletnie programy pomocowe, gwarantowane decyzją organu powołującego park. Jeśli społeczność kraju (i międzynarodowa) pragnie powołać instytucję parku narodowego (dzikiej natury) na danym obszarze,

to powinna akceptować poniesienie kosztów restrukturyzacji w regionie, a nie arbitralnie obciążać kosztami swoich szlachetnych pomysłów społeczność lokalną. Zapis art.10: ust.2j dotyczący projektu programu rozwoju dla jednostek samorządu terytorialnego jest rozwiązaniem idącym w dobrym kierunku ale powinien on mieć wysokie umocowanie realizacyjne na równi z decyzją o utworzeniu parku a nie tylko deklaratywne na etapie negocjacji.

5. Zgodnie z brzmieniem art.10: ust. 2c, odrzucenie wniosku interesariuszy utworzenia parku narodowego przez ministra środowiska podyktowane przesłankami chociażby ich liczby, będzie bardzo utrudnione wobec faktu, iż wymagane od wnioskodawcy kryterium tworzenia PN zapisane w art. 8 ust. 2 jest bardzo łagodne i otwarte. Spełnia je np. 40% powierzchni LP objętych obszarem Natura 2000. Możliwość zaskarżenia decyzji odmownej do sądu administracyjnego przenosi tą subiektywną różnicę stanowisk na poziom sądu z konsekwencją złożoności sądowej drogi jej rozstrzygnięcia.

6. Art.10: ust.2a – 2u Pomysł powołania grupy roboczej, umocowanej ustawowo, której celem jest opracowanie planu utworzenia lub powiększenia parku narodowego budzi poważne zastrzeżenia tak pod względem istoty pomysłu jak realności realizacji zadań składu, liczby uczestników i proponowanego trybu pracy.

7. Skład grupy roboczej nie w pełni odzwierciedla reprezentację stron potencjalnie zaangażowanych w proces tworzenia projektu planu powołania parku narodowego. Preferowany jest udział organizacji ekologicznych o zasięgu ogólnokrajowym a udział innych organizacji społecznych ogranicza się do terenu potencjalnego parku. Zgodnie z uzasadnieniem „Celem nowelizacji jest odblokowanie procesu tworzenia i powiększania parków narodowych w Polsce oraz aktywne zaangażowanie w proces ich powstawania szerokiego grona interesariuszy, w szczególności lokalnych społeczności” chce się aktywować lokalne społeczności, a narzędziem do tego ma być marginalizowanie prawa jednostek samorządu terytorialnego (przedstawiciele lokalnych społeczności) do decydowania o utworzeniu lub powiększeniu parku narodowego. W składzie grupy roboczej nie przewiduje się leśników podczas gdy najczęściej obszar proponowany do objęcia ochroną parkową jest lasem.

W każdym z projektowanych do utworzenia lub powiększenia parków narodowych wymienionych w uzasadnieniu, (Turnickim, Jurajskim, Mazurskim i Białowieskim) dominują obszary leśne aktualnie zarządzane przez Lasy Państwowe. W skład grupy roboczej powinni więc wchodzić przedstawiciele właściwej regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych i nadleśnictw, na terenie których leżą przewidziane do włączenia do parku lasy oraz przedstawiciel Biura Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej, a także przedstawiciele leśnych jednostek naukowych – wydziałów leśnych: SGGW, Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie i Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu.

Wśród instytucji biorących udział w pracach grupy roboczej pominięto także tak istotną w ochronie przyrody instytucję, jaką jest Państwowa Rada Ochrony Przyrody.

Proponowany skład grup roboczych może prowadzić do sytuacji, że decyzja o utworzeniu parku narodowego może mieć charakter polityczny i populistyczny, przysłaniając przesłanki merytoryczne i społeczne (mniej ważne co będziemy chronić w parku narodowym, byleby zwiększać powierzchnię parków narodowych w Polsce i podnosić cel statystyczny). Również liczba, często ponad 20 osób wchodzących w skład grupy roboczej stwarza przesłanki utrudniające organizację efektywnej pracy i uzgadnianie stanowisk.

8. Procedura pracy grupy roboczej nie przewiduje sytuacji, w której rozbieżność stanowisk jej członków i wyniki panelu obywatelskiego doprowadzą do negatywnego stanowiska w sprawie powołania parku, czego w demokratycznej procedurze jego stanowienia nie należy wykluczyć.

Odrzucenie wniosku interesariuszy utworzenia parku narodowego przez ministra środowiska podyktowane przesłankami chociażby ich liczbą, zgodnie z brzmieniem art.10 ust. 2c będzie bardzo utrudnione wobec faktu, iż wymagane od wnioskodawcy kryterium tworzenia parku narodowego zapisane w art. 8 ust. 2 jest bardzo łagodne i otwarte, spełnia je np. 40% powierzchni Lasów Państwowych objętych obszarem Natura 2000. Możliwość zaskarżenia decyzji odmownej do sądu administracyjnego przenosi tą subiektywną różnicę stanowisk na poziom sądu z konsekwencją złożoności sądowej drogi jej rozstrzygnięcia.

9. Zastrzeżenia budzi zapis art.10 ust. 2d, w którym minister właściwy ds. środowiska może na wniosek dyrektora parku narodowego lub rady naukowej powiększać park z pominięciem procedury konsultacji i uzgodnień na podstawie subiektywnej oceny braku skutków społecznych i ekonomicznych tej decyzji. Punkt ten jest zaprzeczeniem idei nowelizacji podanej w uzasadnieniu.

10. art.5 pkt.14a, wprowadza do ustawy sformułowanie „panel obywatelski”, który nie ma definicji prawnej i utrwalonego trybu funkcjonowania. Można to odczytywać jako fasadowe, werbalne określenie procesu konsultacji społecznych.

11. Odnosząc się do podanych w uzasadnieniu danych dotyczących statystyki powierzchni parków narodowych w Polsce na tle innych krajów europejskich należy zauważyć, że podana statystyka wymaga głębszej analizy. Kraje o większym udziale procentowym parków narodowych zawdzięczają możliwość ich lokalizacji na obszarach północnych - tundry mało przydatnych gospodarczo (kraje skandynawskie), w krajach o dużej powierzchni gór statusem parków obejmuje się góry wysokie i obszary o niskiej przydatności gospodarczej a zachowanej bioróżnorodności. We Francji park narodowy składa się z części centralnej (cœur), o podniesionym rygorze ochrony przyrody (II kategoria według IUCN) i części zewnętrznej (aire d'adhésion), o statusie ochronnym zbliżonym do polskich parków krajobrazowych (V kategoria według IUCN). Powierzchnia parków narodowych na całym obszarze Francji wynosi co prawda 9,5%, ale powierzchnia strefy wewnętrznej parków narodowych w europejskiej części Francji to tylko 4 096 km². co stanowi 0,7 % jej powierzchni metropolitarnej. Na terenie Niemiec utworzono 16 parków narodowych o łącznej powierzchni 10 479 km² (stan z listopada 2015 r.), co stanowi 2,7% ale tylko 2 146 km² znajduje się na lądzie, obejmując 0,6% powierzchni tego kraju, a 8 333 km² chroni przybrzeżne obszary Morza Północnego i Morza Bałtyckiego. Powierzchnia 23 parków narodowych w Polsce wynosi 3 167 km² (co stanowi 1% kraju), ale aż 3 009 km² chroni ekosystemy lądowe (w tym 1 925 km² stanowią same grunty leśne - 0,6% powierzchni całego kraju.), a tylko 158 km² stanowią obszary morskie. W Polsce największy udział powierzchniowy w parkach narodowych mają lasy o najwyższej zasobności a presja środowisk ekologicznych idzie w kierunku powiększania tej powierzchni. Na tle przytoczonych danych wydaje się zasadne pytanie o strategię tworzenia obszarów chronionych w Polsce w postaci parków narodowych i udziału w niej lasów oraz innych biocenoz niż leśne?

Reasumując, przedłożona propozycja nowelizacji ustawy o ochronie przyrody pod szlachetnym celem powiększania sieci obszarów chronionych w Polsce w postaci parków narodowych wprowadza budzące zastrzeżenia, stroniczne mechanizmy ich stanowienia, które mogą uruchomić proces statystycznego powiększania powierzchni tych parków odbiegający od podstaw naukowych i długofalowej strategii państwa w tym zakresie. Zaproponowane rozwiązania nie wyeliminują konfliktów społecznych wywołanych procesem powoływania i powiększania parków narodowych. Zdaniem Polskiego Towarzystwa Leśnego propozycja nowelizacji ustawy o ochronie przyrody w proponowanym kształcie nie powinna być procedowana.

Warszawa, 16 maja 2018 r.

Polskie Towarzystwo Leśne

